

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/100/2020
Identifikačné číslo spisu: 1118200873
Dátum vydania rozhodnutia: 21.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1118200873.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. F., bývajúceho v R. X. Y., t. č. Ú. X. Y. V. S.C. R., R. R. Y. F., L. X, zastúpeného N-advokátom, s. r. o., advokátskou kanceláriou v Bratislave, Lovinského 4408/22, proti žalovaným 1/ Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, 2/ Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 1/2018, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2019 sp. zn. 4 Co 44/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 15. októbra 2018 č. k. 11 C 1/2018 - 39 I. zamietol návrh žalobcu z 24. mája 2018 na predĺženie lehoty na odstránenie vád žaloby; II. odmietol žalobu žalobcu z 27. januára 2017. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 118 ods. 1, 2, § 129 ods. 1, 2, 3, 4, § 132 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) uviedol, že žalobcovi bola uznesením tunajšieho súdu zo 16. mája 2018 č. k. 11 C 1/2018 - 16 uložená povinnosť v lehote 20 dní odstrániť vady žaloby z 27. januára 2017, ktoré spočívajú v nedostatočnom opise rozhodujúcich skutočností a v absencii určitého a zrozumiteľného žalobného petitu, korešpondujúceho s odôvodnením žaloby a spĺňajúceho podmienky materiálnej vykonateľnosti a zároveň bol žalobca poučený o následkoch neodstránenia týchto vád. Predmetné uznesenie bolo žalobcovi doručené 24. mája 2018, ktorý 28. mája 2018 požiadal o predĺženie lehoty na odstránenie vád predmetnej žaloby do doby, kedy jemu ustanovený advokát z Centra právnej pomoci prevezme jeho zastupovanie. Ako súd prvej inštancie konštatoval, do dňa vydania tohto rozhodnutia, t. j. 15. októbra 2018, zostal žalobca po podaní jeho návrhu na predĺženie lehoty na odstránenie vád nečinný, súdu žiadne oprávnenie na zastupovanie nedoložil, resp. nedoplnil svoju žiadosť o predĺženie lehoty a tiež vzhľadom na dlhší časový úsek nečinnosti žalobcu od podania tohto návrhu,

ako aj dlhý čas od uplynutia lehoty určenej súdom žalobcovi na doplnenie žaloby, súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na predĺženie lehoty na doplnenie žaloby. Záverom súd prvej inštancie, vzhľadom na absenciu doplnenia žaloby a odstránenia jej väd, uzavrel, že žalobu žalobcu odmietol, pretože pre jej nedostatky nebolo možné v konaní pokračovať.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 22. marca 2019 sp. zn. 4 Co 44/2019 uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku, ktorým bola žaloba žalobcu z 27. januára 2017 odmietnutá, podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 129 ods. 1, 2, 3, 4, § 132 ods. 1, 3 C.s.p. uviedol, že žalobca do vydania napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nepredložil žiadne plnomocenstvo na jeho zastupovanie advokátom a ani neodstránil súdom prvej inštancie vytknuté vady žaloby, na odstránenie ktorých bol vyzvaný. Ako ďalej odvolací súd uviedol, až v priebehu odvolacieho konania bolo odvolaciemu súdu 12. februára 2019 doručené oznámenie o zastupovaní žalobcu advokátom spolu s plnou mocou zo 4. februára 2019, pričom advokát žalobcu 7. marca 2019 nahliadol na odvolacom súde do súdneho spisu, avšak ani do vydania rozhodnutia odvolacieho súdu, t. j. 22. marca 2019, vady žaloby odstránené neboli, pričom odvolací súd v tejto súvislosti analogicky poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. augusta 2001 sp. zn. 2 Cdo 6/2001 (R 4/2003) a nález Ústavného súdu SR z 2. októbra 2008 sp. zn. III. ÚS 203/08. Preto záverom odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalobcu ako nedôvodné. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Poukázal na to, že zo strany súdov nižších inštancií došlo k absencii materiálneho zhostenia sa ochrany práva žalobcu na spravodlivý proces a hoci síce súd prvej inštancie s vydaním svojho rozhodnutia počkal niekoľko mesiacov, takýto časový priestor, vzhľadom na okolnosti prípadu, nebol postačujúci, pretože v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie nebola žalobcovi zabezpečená právna pomoc. Ako dovolateľ ďalej namietal, odvolací súd, naopak, svojou prekvapivou rýchlosťou konania po určení advokáta žalobcovi, znovu znemožnil realizáciu právnej pomoci aj v odvolacom konaní. Ďalej dovolateľ namietal, že neboli splnené podmienky pre odmietnutie jeho žaloby podľa § 129 C.s.p., nakoľko bol toho názoru, že jeho žaloba obsahovala pravdivý a úplný opis rozhodujúcich skutočností a žalobný návrh, a to v súlade so zákonnými požiadavkami, preto dovolateľ konštatoval, že nie je jeho povinnosťou formulovať žalobný návrh v podobe navrhovaného výroku rozsudku. Podľa názoru dovolateľa, analógia s rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 30. augusta 2001 sp. zn. 2 Cdo 6/2001 (R 4/2003) a nálezom Ústavného súdu SR z 2. októbra 2008 sp. zn. III. ÚS 203/08, mohla byť správne použitá iba v prospech žalobcu, no nie však v jeho neprospech. Záverom dovolateľ namietal zmätočnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže nedostal odpovede na svoje odvolacie otázky. Z týchto dôvodov navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

5. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

6. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto

v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Žalobca vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal nedostatočný časový priestor na odstránenie väd jeho žaloby, ďalej nesplnenie podmienok pre odmietnutie jeho žaloby, nesprávnu analógiu s rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 30. augusta 2001 sp. zn. 2 Cdo 6/2001 (R 4/2003) a nálezom Ústavného súdu SR z 2. októbra 2008 sp. zn. III. ÚS 203/08, ako aj odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

13. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje,

nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca bol uznesením súdu prvej inštancie zo 16. mája 2018 č. k. 11 C 1/2018 - 16 vyzvaný, aby v lehote 20 dní odstránil vady žaloby z 27. januára 2017, ktoré spočívajú v nedostatočnom opise rozhodujúcich skutočností a v absencii určitého a zrozumiteľného žalobného petitu, korešpondujúceho s odôvodnením žaloby a spĺňajúceho podmienky materiálnej vykonateľnosti a zároveň bol žalobca poučený o následkoch neodstránenia týchto vad, pričom do vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, a ani do vydania rozhodnutia odvolacieho súdu, neodstránil súdom prvej inštancie vytknuté vady žaloby, na odstránenie ktorých bol vyzvaný, a to aj napriek tomu, že už bol v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je zároveň zrejmá aj správna analógia s rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 30. augusta 2001 sp. zn. 2 Cdo 6/2001 (R 4/2003) a nálezom Ústavného súdu SR z 2. októbra 2008 sp. zn. III. ÚS 203/08, v zmysle záverov ktorých, pokiaľ by do rozhodnutia odvolacieho súdu žalobca odstránil súdom vytýkané nedostatky žaloby, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie by bolo potrebné zrušiť, a to s poukazom na závažnosť stavu v čase vydania odvolacieho rozhodnutia. Preto je zrejmé, že odvolací súd sa zaoberal aj možnosťou prípadného postupu, pokiaľ by žalobca vytýkané vady svojej žaloby odstránil do vydania rozhodnutia odvolacieho súdu, a to po tom, ako mu bol oboma súdmi nižších inštancií poskytnutý dostatočný (časový) priestor na uplatňovanie jeho procesných práv. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

16. Podľa § 132 ods. 1 C.s.p. v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Podľa § 132 ods. 2 C.s.p. opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Podľa § 132 ods. 3 C.s.p. žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

17. Podľa § 129 ods. 1 C.s.p. ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. Podľa § 129 ods. 2 C.s.p. v uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť. Podľa § 129 ods. 3 C.s.p. ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať. Podľa § 129 ods. 4 C.s.p. ak sa podanie opraví alebo doplní v celom rozsahu v súlade s výzvou podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže rozhodnúť súd, ktorý ho vydal.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podaním z 27. januára 2017 podal voči žalovaným 1/ a 2/ žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody - nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, pričom sa voči žalovanej 1/ domáhal za psychickú ujmu odlúčenia syna a otca a týranie zaplatenia sumy 400 000 000,- eur za každý mesiac odlúčenia, v opačnom prípade ku dňu vyhlásenia rozsudku; za stratu osobnej slobody sumu 10 000 000,- eur za každý jeden deň, a to za obdobie 6. - 7. decembra 2012 (jeden deň) a od 23. januára 2014 do doby, až pominie obmedzenie osobnej slobody z dôvodu nezákonného odsúdenia bez obvinenia v postavení poškodeného; a z dôvodu neadekvátneho prístupu ministrov spravodlivosti SR Tomáša Boreca a Lucie Žitňanskej za upieranie mu práva na účinný opravný prostriedok zaplatenie sumy 10 000 000 000,- eur. Voči žalovanej 2/ sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 10 000 000 000,- eur pre nečinnosť Generálnej prokuratúry SR, ktorá umožnila páchať trestnú činnosť pracovníkmi, ktorí mali dbať, aby boli dodržiavané základné ľudské práva a slobody.

19. Keďže z predmetného podania nebolo zrejmé, čoho sa týka a zároveň bolo predmetné podanie neúplné v časti opísania rozhodujúcich skutočností, chýbajúcich dôkazov na ich preukázanie, prípadne ich riadneho označenia a žalobného návrhu, súd prvej inštancie uznesením zo 16. mája 2018 č. k. 11 C 1/2018 - 16 žalobcu vyzval, aby v lehote 20 dní odstránil vady podania tak, že doplní opísanie rozhodujúcich skutočností, o ktoré opiera svoje nároky a z ktorých vyplývajú nároky (špecifikoval konkrétne nezákonné rozhodnutie, rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup), aby predložil listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva a ktorých povaha to pripúšťa, aby špecifikoval určitý, zrozumiteľný a materiálne vykonateľný žalobný návrh (viď § 216 ods. 1 C.s.p.). Zároveň žalobcu súd prvej inštancie poučil o následkoch neodstránenia vytykaných vád a poučil ho aj o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci s návrhom na poskytnutie právnej pomoci a ustanovenie advokáta. Predmetné uznesenie bolo žalobcovi doručené 24. mája 2018 a keďže žalobca ostal nečinný a vytykané vady žaloby neodstránil ani po uplynutí procesne zhovievavejšej lehoty, ktorá mu bola de facto poskytnutá (takmer 5 mesiacov), súd prvej inštancie jeho podanie z 27. januára 2017 označené ako žaloba uznesením z 15. októbra 2018 č. k. 11 C 1/2018 - 39 správne odmietol. Rovnako správne postupoval aj odvolací súd, keď uznesenie súdu prvej inštancie uznesením z 22. marca 2019 sp. zn. 4 Co 44/2019 potvrdil v odvolaní napadnutej časti odmietajúcej žalobu žalobcu z 27. januára 2017, pretože žalobca už v zastúpení advokátom, ktorý 7. marca 2019 nahliadol na odvolacom súde do súdneho spisu, ani do vydania rozhodnutia odvolacieho súdu, t. j. 22. marca 2019, vady žaloby neodstránil. Nad rámec dovolacieho prieskumu dovolací súd zdôrazňuje, že sporové konanie nebolo ukončené právoplatným rozhodnutím vo veci samej (§ 230 C.s.p.) a žalobca sa môže domáhať svojich nárokov podaním novej žaloby, ktorá bude obsahovať všetky zákonom predpísané náležitosti (§ 132 ods. 1, 2, 3 C.s.p.). Napokon dovolací súd dáva žalobcovi do pozornosti, že slovenské súkromné právo je postavené na zásade „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. „práva patria iba bdelym“, ktorá subjekty právneho vzťahu

poníma ako emancipovaných jedincov, ktorí sa musia aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli rešpektované a chránené, a nie sa spoliehať na ochranársku ruku paternalistického štátu.

20. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, ktorým namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.), trovy dovolacieho konania im však najvyšší súd nepriznal, nakoľko im žiadne preukázateľné nevznikli (viď R 72/2018).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.